

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 3. Solvitur objectio petita à facto Liberii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

sic enim pro Synodo Ephesina Imperatorem interpellans, eum alloquebatur, tom. 3. conc. pag. 754. *Sex millia ne Episcoporum audire mavis, an unum hominem, eumque impium?*

ARTICULUS III.

Solvitur obiectio petita à facto Honorii.

Obj. Honorio dogmata hæreticorum fidelibus proponenti ut verum fidei dogma, omnes ferme Episcopi tacite vel expresse consenserunt. Ergo male dicitur pluralitatem Episcoporum cum Romano Pontifice vera fide deficere non posse, etiam extra Concilium generale. *Probabis aut.* 1. Honorius, Heraclio imperante, ad Sergium Constantinopolitanum Patriarcham Monachelitam scripsit litteras, quibus Monachelitarum placita confirmabat, expresse asserendo unam Christi voluntatem, & prohibendo dictionem duarum in Christo voluntatum. 2. Nullus in Occidente Episcopus palam restitit litteris illis, quandiu vixit Honorius. 3. Litteras illas expresse consensu receperunt tres Orientis Patriarchatus, Constantinopolitanus scilicet, Alexandrinus, & Antiochenus. 4. denique, unus aut pene unus Sophronius Patriarcha Hierosolymitanus, contra illas Honorii litteras aperte reclamavit.

R. neg. ant. in quo mala fide supponitur ab Honorio editum esse solemne aliquod decretum, Ecclesiae universae proponendum, quod insigniter falsum est: nam Honorii litteræ vel in Synodo Episcoporum, vel saltem consensu & suffragante Clero Romana, conscriptæ fuissent, si quid in illis pro universa Ecclesia decernere voluisset Honorius. At neutrum dici potest. Non primum, ut testis est Honorius ipse in sua epistola, ubi ait, neque unam neque duas in Christo operationes esse dicendas, quia utrum dicendum sit, nondum in aliqua Synodo examinatum est & definitum. *Non oportet*, inquit tom. 6. Conc. pag. 932. *ad dogmata hæc Ecclesiastica retorquere, quæ neque synodales apices super hoc examinautes, neque auctoritates canonice vise sunt examinasse, ut unam vel duas energias aliquis præsumat Christi Dei predicare.*

Non etiam secundum, ut probatur 1. ex epistola S. Maximi martyris ad Marinum presbyterum, ubi refert, tom. 5. CC. p. 1765. Anastasium Abbatem, cum primarios Ecclesiæ Romanæ viros percontaretur, *cujus rei gratia in Honorii ad Sergium epistola, vel qualiter inserta fuerit una voluntas, invenisse hesitantes in hoc, quod manifestum indicium est, illos hujus epistolæ minime participes fuisse.* 2. Ex eo quod Heraclii Ecthesim, unius vel duarum operationum dictiones prohibentem, ubi primum Romam delata est, reprobat Clerus Romanus, cujus principes eam ob causam in exilium pulsi sunt, & ab Imperatoris satellitibus graviter vexati. Quo facto satis superque ostenditur, Honorii ad Sergium epistolæ neminem Romæ, quoad Honorius superstes fuit, præter Honorium ipsum & Amanuensem ejus consensum fuisse, quod amplius adhuc confirmatur ex eo quod, publicata Honorii aliquantulum post ejus obitum epistola, à Joanne IV. mediato ejus successore solus Amanuensis ille iustus fuerit, quo sensu unam Christi voluntatem in dicta epistola scripsisset, exponere, ut colligitur ex disputatione S. Maximi cum Pyrrho, quæ extat in tom. 5. Conc. Vide pag. 1813. & 1616.

Ad primam partem prob. ant. R. Honorium in sua ad Sergium epistola posuisse unam Christi voluntatem, non ut Christo solam voluntatem divinam attribueret, sed ut à Christo excluderet duas voluntates humanas contrarias. Voluntatem in Christo dixit Honorius, non unam simpliciter, sed unam humanam, nempe voluntatem spiritus, & dixit contra eos, quos scripserat Sergius duas in Christo ponere voluntates humanas, invicem reluctantes, nempe voluntatem spiritus, & voluntatem carnis; hoc est, ut nos loquimur, contra eos, quos Sergius scrip-

Simonnet Theol. Tom. II.

serat Christo præter appetitum rationalem, concupiscentiæ fomitem attribuere.

Patet 1. ex Joanne Abbate qui hanc Honorii epistolam ex ipsius persona scripserat, quique totum Occidentem fide sua, aliisque virtutibus illustravit, ut testatur S. Maximus in sua cum Pyrrho disputatione, tom. 5. CC. p. 1813. Hic autem Joannes, olim apud Honorium Amanuensis, officio functus, & dicte epistolæ conscriptor, de ea ad Constantinum Imperatorem iussu Joannis Papæ IV. scribens, sic loquebatur, tom. 5. Conc. p. 1816. *Unam voluntatem diximus in Domino, non divinitatis ejus & humanitatis, sed humanitatis solius: cum enim Sergius scripsisset, quod quidam duas voluntates in Christo contrarias dicerent, diximus Christum non duas voluntates contrarias habuisse, carnis, inquam, & spiritus, sicut nos habemus post peccatum, sed unam tantum, quæ naturaliter humanitatem ejus signabat.*

Hic autem Joannem Abbatem non mentiri, & germanum exponere sensum epistolæ, ex ipsius epistolæ contextu facile demonstrari potest: sic enim habet, tom. 6. Conc. pag. 929. *Unde & unam voluntatem faciemur Domini nostri Jesu Christi, quia profecto à divinitate assumpta est nostra natura, non (originalis) culpa, illa profecto (natura) quæ ante peccatum creata est (in statu innocentie, in quo caro spiritui, sicut & spiritus Deo perfecte suberat) non quæ post (Adami) prævaricationem (qua Adamus se ipsum & posterum suum originalis integritatis dono spoliavit) vitiatæ per fomitem concupiscentiæ. Tale autem rationum ad hoc pertinere manifestum est, ut à Christo non voluntas spiritus, sed voluntas carnis, non appetitus rationalis, sed sola appetitus materialis rebellio excludatur, adeoque ab eo removeatur, non voluntas humana, sed voluntatum humanarum invicem reluctantium contrarietas, quæ effectus est culpæ originalis, quam non assumpsit divinitas.*

Patet 2. ex apologia, quam pro Honorio ad Constantinum Imperatorem Heraclii filium misit Joannes IV. Honorii post Severinum successor. In hac autem apologia expositionem nostram probans, sic ait, tom. 5. Conc. pp. 1760. & 1761. *Secundum hunc igitur modum jam dictus decessor noster (Honorius) prænominato Sergio patriarcha percontanti scripsisse dignoscitur, quia in Salvatore nostro duas voluntates contrarias, id est, in membris ipsius, penitus non consuevit, quoniam nihil vitii traxit ex prævaricatione primi hominis: Et inferius: Prædictus ergo decessor meus docens de mysterio incarnationis Christi, dicebat non fuisse in eo, sicut in nobis peccatoribus, mentis & carnis contrarias voluntates.*

Ad id quod additur, Honorium prohibere dictionem duarum operationum in Christo, *R. 1.* privatas fuisse Honorii ad Sergium litteras, ut ex supra dictis manifestum est. Quod autem Honorius privatis litteris aliquid pro universa Ecclesia præcipere vel prohibere intenderit, asserere satis ineptum est. Sergius privatis litteris Honorium (neque enim synodica fuit Sergii ad Honorium epistola) consuluit. Honorius vicissim privatis litteris Sergio respondit, exposuitque quid sibi privato videretur satis ad sedandas turbas illas, quas ex dictionibus unius operationis & duarum operationum in Oriente exortas esse scripserat Sergius, ab utraque videlicet dictione pariter abstinendum esse, donec aliud in aliqua Synodo statueretur; quoniam veritas catholica verbis duarum operationum dictioni æquivalentibus sufficienter exprimi & defendi poterat. Sed

Dato quod pro universa Ecclesia prohibuerit dictionem duarum operationum cum dictione unius operationis, *R. 2.* prohibuisse ex affectu pacis & concordie inter Orientales Ecclesias conciliandæ, non verò ex affectu stabiliendi Monothelismi: simul enim expresse voluit ut catholicum dogma verbis duarum operationum dictioni æquipollentibus exprimeretur atque defenderetur. Patet ex ejus epist. quam his concludit verbis, tom. 6. Conc. pag. 933. *Horantes vos, ut unius vel gemina novæ vocis inductum operationis vocabulum*

C c 4 *aliquis*

ausugientes, unum nobiscum Dominum Jesum Christum Filium Dei vivi, Deum verissimum, in duabus naturis operatum divinitus atque humanitus, fide orthodoxa, & unitate catholica predicetis. Quibus verbis proculdubio jugulatur Monothelismus. Qui enim dicit Christum in natura divina divinitus, & in humana humanitus operari, si non quoad vocem, certe quoad rem in Christo præter operationem naturæ divinæ propriam, agnoscit & operationem aliam propriam naturæ humanæ; sicque si non quoad vocem, certe quoad rem in Christo confiteretur geminam operationem, unam divinam, & humanam alteram.

Ad 2. part. prob. R. nullum in Occidente Episcopum palam reclamasse contra Honorii litteras quandiu superstes fuit Honorius; quia contra id quod penitus ignoratur, reclamari non potuit, & Honorii ad Sergium epistola, quoad superstes fuit Honorius, in toto Occidente penitus ignorata fuit. Sic autem fuit ignorata Honorii ad Sergium epistola, quia Sergius, ratus proculdubio epistolam hanc Monothelismo suo obfuturam potius, quam profuturam esse, si evulgaretur, noluit eam in lucem prodire, & in ejus locum Ecclésiæ à se fabricaram substituit, publicavitque sub Heraclii Imperatoris nomine.

Porro quod Sergius acceptam ab Honorio epistolam evulgare noluerit, aperte colligitur ex latrociniali Synodo, quam Constantinopoli coegit pro confirmanda Ecclésiæ, & in qua cum multa dicerentur ad stabiliendam hujus Ecclésiæ præsentem orthodoxiam, ne vel levissima Honorii epistolæ injecta est mentio, aut ab ipso Sergio, aut ab aliquo alio ex iis qui Synodo intererant. Et verò si Sergius epistolam illam publici juris fecerat, quare in Synodo laudata non est? quare ab omnibus, qui aderant, non expressè recepta? quare non Episcoporum expresso consensu, vel etiam subscriptionibus firmata? quare non ejus auctoritate Ecclésiæ roborata?

Præterea, quod Honorii epistola post ejus & Sergii obitum, saltem in Occidente primum vulgata fuerit à Pyrrho, qui in Sergii sedem & hæresim successerat, invictè probatur ex Joanne IV. in apologia quam scripsit pro Honorio, & in qua sic loquitur: *Quantum ex diversis suggestionibus, quæ ad nos cateruatim venerunt, quin immo ex ipso quoque auditu didicimus, occidentales partes scandalizatae turbantur, fratre nostro Pyrrho Patriarcha per litteras suas huc atque illuc transmissas nova quadam & præter regulam fidei prædicante, & ad proprium sensum quasi sanctæ memoriæ Honorium Papam prædecessorem nostrum attrahere festinante, quod à mente catholici Patris erat penitus alienum.*

Quod autem Honorii epistolam non publicavit Pyrrhus, nisi postquam Constantinopoli cedere coactus est satis colligitur ex Synodo, quam egit pro Ecclésiæ, in qua ipse, & post eum, qui aderant, episcopi, Ecclésiæ subscripserunt, simulque decretum est, ut ab omnibus aliis absentibus subscripserunt, nulla prorsus litterarum Honorii ad Sergium facta mentione. Itaque omnino dicendum videtur, tunc primum à Pyrrho publicatam esse Honorii ad Sergium epistolam, postquam seditione populi, cujus ob hæresim suam gravem offensionem incurrerat, ex urbe regia pulsus in Africam navigavit, inde in alias omnes Occidentis partes transmittendo litteras, quibus adjunxit lacinias ex epistola Honorii decerptas, ut sic facilius Romani Pontificis auctoritate Occidentales Episcopos sibi conciliaret, omnesque, si fieri posset, pertraheret ad sua castra.

Vertipellem hæreticum fefellit spes, Ingens in toto Occidente scandalum pepererunt ejus litteræ. Totus Occidens turbatus est, vel ob id tantum, quod Romani Pontificis epistola hæreticæ pravitati favere videri potuerit. Reclamatum est, non ab uno vel altero, sed ab omnibus Episcopis Occidentalibus. Ex omnibus Occidentis partibus expostulatoriæ litteræ Romam cateruatim venerunt.

Ad 3. part. prob. R. perperam hoc dici de tribus illis Patriarchatibus Orientis, cum nequidem probari

possit de solo patriarchatu Constantinopolitano. Nam 1. quomodo ab hujus patriarchatus Episcopis recipi potuit sedente Sergio, aut ante successoris ejus Pyrrhi abdicacionem; cum neque à Sergio, neque à Pyrrho, antequam abdicaretur, publicata fuerit?

2. Si ab hujus patriarchatus Episcopis expressè recepta fuit Honorii epistola, certe & maxime in Synodis, quas ad stabiliendam suam hæresim egerunt Sergius & Pyrrhus, At hoc dici non potest; cum in Synodis illis de epistola Honorii altum fuerit silentium.

3. Quomodo dici potest, supponendo epistola Honorii confirmari Monothelitarum errorem, vel saltem huic errori epistolam illam favere, quomodo, inquam, dici potest eam expressè aut etiam tacite receptam fuisse à patriarchatu Constantinopolitano; cum ab omnibus fermè hujus patriarchatus Episcopis sub Sergio & Pyrrho rejecta fuerit Ecclésiæ, ed quod unicam, nempe divinam, in Christo voluntatem diceret, & unam vel duas operationes dici prohiberet?

At inquit, Quinimodò ab Episcopis patriarchatus Constantinopolitani Ecclésiæ recepta fuit, & subscripta in Synodis Sergii & Pyrrhi. Ad solutionem hujus instantiæ audiamus S. Maximum in sua ad Petrum illustrem epistola, de Synodis illis ita loquentem, tom. 5. Conc. pag. 1766. *Synodus latrociniales (egerunt) & concursus Episcoporum non voto convenientium, sed violentia contrahentium, non exhortatione properantium, sed ex fuga barbarorum peregrè proficiscentium.*

R. Igitur, in Synodis illis paucos adfuisse Episcopos Constantinopolitani patriarchatus, & quidem ad veniendum vi coactos, quibuscum etiam casu fortuito adfuerunt peregrini aliqui Episcopi. Unde à paucis Episcopis, partim vi, partim dolo recepta & subscripta est Ecclésiæ in Synodis illis. Quo pertinet illud, quod Theodorus Joannis IV. successor, in sua ad Paulum Constantinopolitanæ Sedis invalorem epistola dicit de Pyrrho, tom. 5. Conc. pag. 1779. *Furtivis surreptionibus quosdam sacerdotes apud se singularim prædictam chartam (Ecclésiæ) roborare coegit.* Quod si Pyrrhus aliquorum tantum Episcoporum subscriptionem surripere potuit, cum jam aliquantum saltem oportuit Monothelismum adolevisse, quantum Sergius furari potuerat subscriptionem, cum tunc vix natus esset Monothelismus, aut certe vagiret adhuc in incunabulis?

Præterea maximum in patriarchatu Constantinopolitano fuisse numerum Episcoporum illorum, qui Sergio & Pyrrho foriter restiterunt, & Ecclésiæ damnarunt, conjicere licet ex eo, quod S. Maximus loco proxime citato subjicit. *Deinde, inquit, iussiones & minas (excogitarunt) huc atque illuc adversus pios transmissas.* Nam per pios illos, adversus quos iussiones & minæ huc atque illuc transmittebantur, proculdubio intelligit Episcopos, qui Sergio & Pyrrho consentire, & Ecclésiæ subscribere renuebant.

Ex dictis apparet, quanta temeritate dicatur, quod tres patriarchatus Orientis, Constantinopolitanus, Alexandrinus, & Antiochenus, Ecclésiæ, & Honorii epistolæ in sensu Ecclésiæ intellectæ, expressè consenserint; cum hoc vel de uno Constantinopolitano, in quo tamen duo patriarchæ Monothelitarum antesignani, Heraclio illis in omnibus obsequente, totis viribus pro Monothelismo decertarunt, non nisi temerè & falsò asseri posset.

Ad 4. deusque part. prob. R. 1. neg. quod Sophronius reclamavit contra epistolam Honorii; cum enim Honorii epistola in latebris manserit apud Sergium, ad Sophronii notitiam venire non potuit; atque ita contra illam reclamare non potuit. Reclamavit quidem Sophronius, sed contra septimum Cyri Alexandrini capitulum, quo una tantum Christi asserabatur operatio, contra Ecclésiæ à Sergio sub Imperatoris nomine promulgatam; uno verbo, contra insurgentem Monothelitarum hæresim, ut patet ex libello, quem ex Sophronii mandato & persona Stephanus Dorentis Episcopus obtulit Martino Pontifici in Lateranensi.

ranensi Concilio, ab eodem Pontifice in causa Monothelitarum convocato; obtulit, inquam, nulla prorsus Honorii mentione facta, contra Theodorum Pharanitanum, Cyrum Alexandrinum, Sergium Constantinopolitanum, & ejus successores, Pyrrhum & Paulum: quia *Apollinaris & Severi dogmata hereticorum renovare ausi sunt, per hoc quod predicaverunt unam voluntatem & operationem divinitatis & humanitatis Christi*, ut eorum scripta testantur.

Ex hoc autem aperte colligitur, aut Honorii ad Sergium epistolam à Sophronio, Stephano, aliisque Episcopis Palæstinis prorsus ignoratam fuisse, aut certe alienam à Monothelitarum hæresi ab illis fuisse judicatam. Quod confirmari potest, 1. ex Sophronii verbis ad Stephanum directis: *De finibus, inquit, terra ad terminos ejus deambula, donec ad Apostolicam Sedem, ubi orthodoxorum dogmatum fundamenta existunt, pervenias ... & non quiescas ... exorans eos, donec ex Apostolica prudentia ... noviter introductorum dogmatum perfectam faciant secundum canones destructionem*. Sicne, quælo, Sophronius loqueretur, postquam novissime contra Romanum aliquem Pontificem tanquam Monothelismi promotorem vel fauctorem reclamasset?

2. Ex verbis Stephani: *Ipse (Petrus) præcipue ac specialiter firmam præ omnibus habens in Dominum Deum nostrum & immutabilem fidem, convertere aliquando & confirmare consortes suos & spiritales meruit fratres*. Hic manifestè Stephanus in persona B. Petri successorum ejus Romanorum Pontificum commendat fidem, & prærogativam fideles omnes etiam difficillimis temporibus in vera fide confirmandi, eis à Christo collatam. At qua fronte hoc facit, si nuper adversus Honorium tanquam temerarie veritatis catholicæ reum reclamare eum aliis orthodoxis Episcopis coactus est?

Resp. 2. Dato quòd Honorius in sua ad Sergium epistola Monothelitarum hæresim docuerit, & quòd Sergius in toto Oriente vulgarit hanc epistolam, atque contra eam ut hæresim reclamavit Sophronius, dicere quòd solus in Oriente reclamavit, enorme mendacium est: nam iidem profectò in facta suppositione contra illam reclamaverunt, qui reclamaverunt contra Ecthesim, & insurgentem Monothelitarum hæresim. Atqui totus Oriens, imò totus Orbis Christianus, contra Ecthesim, & insurgentem Monothelitarum hæresim reclamavit, ut expressè testatur S. Maximus in sua ad Petrum illustrem epistola, ubi sic ait, to. 5. Conc. pag. 1767. *Quæ hos (Sergium & Pyrrhum) non rogavit Ecclesiæ? Quis pius & orthodoxus non supplicavit Antistes, cessare illos à propria hæresi, clamando & obtestando? ... Nonne Oriens totus & Occidens lacrymas, lamenta, obsecrationes, & deprecationes ex æquo tam Deo per orationes, quam his per epistolas afferebant?*

Idem testatur Martinus I. in sua ad Constantem Imperatorem epistola. Quocirca, inquit, tom. 6. Conc. pag. 7. *omnium ferè piorum sacerdotum & populorum contra eos (Syrum, Sergium, &c.) clamores Apostolica Sedes accipiens, orantium atque obtestantium ne usque in finem catholicam Ecclesiam ab ipsis in periculum adductam negligamus, sed exurgamus acriter, & immaculatam christianam fidem, &c.* Idem etiam testatur saltem pro toto Occidente Joannes IV. in apologia Honorii, verbis supra relatis.

Idem denique suaderi potest ex variis Synodis, quibus damnata est nascens hæresis, videlicet Hierosolymitana sub Sophronio, Cypria sub Sergio Insulæ metropolitæ, Aurelianensi in Gallia; tribus Romanis, sub Joanne IV. Theodoro, & Martino I. quatuor Africanis, Carthagenensi, Numidica, Mauritania, & Byzantena.

Dices. Nulla ex Synodis illis reclamavit contra Honorii epistolam, quam tamen saltem ex eis multa ignorare non potuerunt. R. quòd hic tantum intendimus, & quòd nobis sufficit, Synodos illas omnes contra unius voluntatis & operationis errorem reclamasse, eumque damnasse.

Proponitur obiectio contra II. propositionem, & solvitur.

Obj. Gratis & perperam dictum est, quòd iudicium in materia fidei à Romano Pontifice latum extra Concilium generale, possit esse finale & ir retractabile iudicium, independentè ab omni consensu pluralitatis Episcoporum orbe dispersorum. Ergo, &c. R. neg. ant. cujus falsitas, quanta fieri poterit brevitate, sequentibus propositionibus demonstrabitur.

PROPOSITIO I.

Sedes Apostolica in fide errare non potest.

Ita semper senserunt orthodoxi omnes. Hinc sæculo septimo Synodus Cypria sub Sergio metropolita, Theodorum Papam in sua ad eum synodica epistola sic alloquebatur: *Firmamentum à Deo fixum & immobile, atque tituli formam lucidissimam fidei vestram Apostolicam Sedem constituit, o sacer vertex, Christus Deus noster*. Præterea, hanc propositionem probant ea omnia, quæ à nobis suis locis allata pro infallibilitate particularis Ecclesiæ Romanæ.

PROPOSITIO II.

Sedes Apostolica est omnium fidei controversiarum iudex.

Probatur 1. ex perpetua & constanti Ecclesiæ praxi: omnibus enim retro sæculis lites in materia fidei exortæ, delatæ fuerunt ad Sedem Apostolicam, ut de illis sententiam proferret. 2. Ex cap. *Majores*, extra de bapt. ubi dicitur: *Majores Ecclesiæ causas, præsertim articulos fidei contingentes, ad Petri Sedem referendas intelligit, qui novit pro Domino exorasse, ne deficiat fides ejus*.

PROPOSITIO III.

Sedes Apostolica est omnium fidei controversiarum iudex infallibilis.

Prob. 1. Est iudex omnium fidei controversiarum (ex 2. Prop.) 2. Est infallibilis iudex: alioquin potest errare in fide. At non potest (ex 1. Prop.) Hinc S. Bernardus scribens ad Innocentium II. sic agebat: *Oportet ad vestrum referri apostolatum pericula quæque, & scandala regni Dei: ea præsertim quæ de fide contingunt. Dignum namque arbitror, ibi potissimum refarciri damna fidei, ubi non possit fides sentire defectum*.

PROPOSITIO IV.

Omne Sedis Apostolicæ iudicium in materia fidei est infallibiliter verum & rectum.

Prob. Omne iudicium, quod fertur à iudice infallibili, est infallibiliter verum & rectum, ut patet ex terminis. Atqui omne Sedis Apostolicæ iudicium in materia fidei fertur à iudice infallibili (ex 3. Prop.) Ergo, &c.

PROPOSITIO V.

Particularis Ecclesia Romana separatim à Romano Pontifice non est Sedes Apostolica adæquatè sumpta.

Prob. In Sede Apostolica adæquatè sumpta, reperitur & quidem jure divino auctoritas ferendi sententiam de controversiis fidei (ex 2. Prop.) & non reperitur in particulari Ecclesia Romana, sumpta separatim à Romano Pontifice: in qualibet enim particulari Ecclesia auctoritas ferendi sententiam fidei controversiis penes est solum Episcopum. Ergo, &c.

PROPOSITIO VI.

Particularis Ecclesia Romana cum Romano Pontifice est Sedes Apostolica adæquatè sumpta, seu, quòd idem est, est simpliciter Sedes Apostolica.

Prob. Nam Sedes Apostolica adæquatè sumpta, vel est particularis Ecclesia Romana separatim à Romano Pontifice, vel particulari Ecclesia Romana cum Romano Pontifice, ut patet ex terminis. Non primum (ex 5. Prop.) Ergo secundum. Quòd confirmatur ex